

Per acabar...

Foto cedida per Núria Martínez Ribo

Rescat al Mediterrani, costa de Líbia, darrera setmana de gener del 2020

Moltes hores després d'abandonar els seus països, probablement han assolit un dels seus somnis. Han passat dies molt durs. Ara comencen una nova aventura, també difícil, però suposadament millor. Homes, dones, infants expulsats de les seves llars, apartats de les seves cultures, desplaçats del seu món. Moltes vegades, als països on ara aniran, seran designats com a irregulars, clandestins, assenyalats com una amenaça o castigats com a delinqüents. Davant d'una societat indiferent, que no altera la seva rutina o que els exclou, mostrant-los com els que venen a ocupar l'espai autòcton i a limitar el benestar, en minvar els recursos. Cal respondre amb l'hospitalitat.

Vull recordar la llegenda nativa americana d'una àvia que explica al seu nét com a l'interior de cada persona, dos llops lliuren una lluita permanent. Un és el de l'egoisme, la insolidaritat, l'odi, l'agressió... l'hostilitat; l'altre és el de la compassió, la solidaritat, l'alegria, la cura... l'hospitalitat.

«I quin dels dos guanya, àvia?», pregunta l'infant. «El que tu alimentis, amor meu».

